

Arrest

nr. 210 832 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij herhalen dat zij in Macedonië bedreigd werden door familieleden van de belagers van hun dochter S. en voegen toe dat er ook na hun vertrek naar België nog problemen waren: zo ontving hun (schoon)moeder een aantal dreigbrieven, die weliswaar niet werden neergelegd, werd hun (schoon)moeder slecht behandeld en werd hun (schoon)broer eens geslagen door dezelfde personen die hen eerder bedreigden. Tevens herhalen verzoekers dat Egyptenaren in Macedonië gediscrimineerd worden en geen rechten hebben. Zij verklaren dat hun winkel veel gecontroleerd werd, dat de politie niet vriendelijk tegen hen was, dat zij niet goed behandeld werden toen zij naar de gemeente gingen om documenten, dat zij nooit werk werden aangeboden, dat Egyptische kinderen niet geaccepteerd worden om hogere studies te volgen, en dat zij bij een terugkeer geen nieuwe ziekteverzekering meer zullen krijgen omdat de Macedonische autoriteiten weten dat zij in België asiel zijn komen vragen.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arresten nr. 72 724 van 3 januari 2012 en nr. 72 733 van 3 januari 2012.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers volgende documenten neer: de nieuwe paspoorten van hun dochter M. en zoon F., afgegeven op 26 oktober 2017; een attest van de ambassade van Macedonië in Brussel waaruit blijkt dat zij nieuwe paspoorten hebben aangevraagd voor hun kinderen van 18 oktober 2017, met de ontvangstbewijzen; een attest van de Associatie van Balkan Egyptenaren in Macedonië waarin verklaard wordt dat zij en hun gezin tot de Egyptische minderheidsgroep in Macedonië behoren en problemen hadden in Macedonië, van 13 mei 2017; een kopie van de aangifte van 10 oktober 2017 door hun (schoon)moeder bij de politie van Ohrid waarin hun (schoon)moeder meldt dat ze een dreigbrief ontving op 10 oktober 2017; een kopie van een attest van de advocaat bij wie hun (schoon)moeder advies ging vragen nadat ze de dreigbrief kreeg van 10 oktober 2017; een kopie van een attest van het gezondheidsverzekeringsfonds van Macedonië, afdeling Ohrid, waarin verklaard wordt dat zij niet meer verzekerd zijn sinds 10 augustus 2011, van 18 juli 2016; een uittreksel van het kadaster van Ohrid waarin bevestigd wordt dat zij geen onroerend goed bezitten, van 31 juli 2017; kopieën van attesten van het arbeidsbureau van Ohrid waarin verklaard wordt dat zij nooit werden opgeroepen voor werk en nooit een werkloosheidsuitkering ontvangen hebben, van 10 oktober 2017 en 2 november 2017; de verzendbewijzen van de brieven waarmee hun (schoon)moeder voormelde documenten opstuurde; kopieën van verschillende medische documenten van hun (schoon)moeder waaruit blijkt dat zij kanker heeft; kopieën van de reisdocumenten van hun (schoon)moeder waaruit blijkt dat zij recent naar Duitsland ging; een kopie van het paspoort van hun (schoon)moeder, afgegeven op 3 augustus 2010; en verschillende foto's van verzoekster en haar zus samen en van de verwondingen die verzoeksters zus haar echtgenoot haar heeft toegebracht.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De algemene situatie in Macedonië voor Macedoniërs van Egyptische origine is niet van die aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Op basis van verzoekers hun verklaringen kan echter niet worden besloten dat zij in geval van terugkeer naar Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat: "U haalde weliswaar aan dat uw zaak veel gecontroleerd werd, dat de politie niet vriendelijk was en dat u bij de gemeente niet goed behandeld werd bij de aanvraag van documenten (CGVS 2e VIB p. 3), doch deze feiten zijn niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. U en uw echtgenote wezen er ook op dat jullie nooit werk aangeboden kregen wegens jullie origine (CGVS 2e VIB p. 3; CGVS echtgenote 2e VIB p. 5). Uw echtgenote kan echter niet hard maken dat het feit dat zij nooit gewerkt heeft louter te maken had met haar origine. Zij verklaarde immers zelf dat werkloosheid een algemeen probleem is in Macedonië en heeft, naast haar inschrijving in het werkbureau, nooit een poging ondernomen om te solliciteren voor een officiële job. Daarenboven blijkt dat zij wel in het zwart kon werken (CGVS echtgenote 2e VIB p. 5) en dat u zelf wel degelijk met een contract heeft kunnen werken bij een firma in Veles (Macedonië) en er bovendien zelfs in slaagde een eigen zaak op te richten (CGVS 2e VIB p. 3). De door jullie in dit verband neergelegde attesten van het arbeidsbureau van Ohrid, waarin nergens een reden wordt opgegeven waarom jullie nooit opgeroepen werden voor werk, volstaan niet om te onderschrijven dat jullie minder

werkgelegenheid kregen ten gevolge van jullie etnische origine. Dat u sinds augustus 2011 geen ziekteverzekering meer heeft in Macedonië, zoals aangetoond door het attest van het gezondheidsverzekeringsfonds, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een vorm van discriminatie, daar u op dat moment reeds in België was en aldus geen nood meer had aan een verzekering in Macedonië. Uw bewering dat u niet opnieuw verzekerd zou kunnen worden omdat de Macedonische autoriteiten op de hoogte zijn dat u in België asiel heeft aangevraagd, kan niet worden weerhouden, daar dit een blote bewering is die u louter heeft vernomen van “de mensen”, zonder te kunnen specificeren van wie u dit precies vernomen zou hebben (CGVS 2e VIB p. 4). Ook dient opgemerkt te worden dat uit de verschillende medische attesten die jullie neerlegden in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw dochter S.(...) goed werd opgevolgd voor haar medische en psychische problemen, wat de bewering in het door u neergelegde attest van de Associatie voor Balkan Egyptenaren in Macedonië dat jullie geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg, volledig ondermijnt. Ze werd opgevolgd door een schoolpedagoog, een sociaal assistente en een psychiater die jullie bovendien bijstonden in de rechtszaak (CGVS 2e VIB p. 6) en ging naar een speciale school voor kinderen die moeilijk leren (CGVS dochter p. 4). Daarenboven blijkt uit de door uw echtgenote neergelegde documenten dat ook uw schoonmoeder toegang heeft tot de gezondheidszorg in Macedonië, aangezien zij daar een behandeling krijgt voor haar ziekte. Uw bewering dat Egyptische kinderen geen hogere studies kunnen aanvragen is louter gebaseerd op een voorval van een vriend van u dat reeds vijftien jaar geleden gebeurde en waarvan u de officiële reden waarom diens zoon niet mocht verder studeren bovendien niet kent (CGVS p. 3). Dit enkele feit kan dan ook bezwaarlijk aantonen dat geen enkele Egyptenaar in Macedonië zou verder kunnen studeren.

De reeds bij uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal uiteengezette bevindingen inzake de algemene situatie en discriminatie van minderheden in Macedonië blijven onverminderd overeind. De Macedonische overheid laat zich, blijkens de actuele informatie, nog steeds niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Daarenboven wordt in Macedonië jaarlijks op 24 juni de internationale dag van de Balkan Egyptenaren gevierd. De laatste editie in 2017 werd bijgewoond door de minister van Cultuur van Macedonië als teken van erkenning en op deze viering werd tevens erkend door de activisten dat er successen geboekt werden bij de bevordering van het welzijn van de Balkan Egyptenaren.

Er kan herhaald worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.” Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekers betwisten en bekritisieren doch ontkrachten, noch weerleggen de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat: “Het loutere feit dat zich nieuwe problemen en bedreigingen voorgedaan hebben, betekent geenszins dat de nodige beschermingsmodaliteiten in Macedonië niet nog steeds voorhanden zouden zijn. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet

absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Daarenboven hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat de Macedonische autoriteiten niet nog steeds de redelijke maatregelen treffen maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet en afdoende bescherming bieden aan hun onderdanen. Zo blijkt dat uw dochters aanranders intussen opgepakt werden en naar de gevangenis gebracht werden (CGVS 2e VIB p. 6, CGVS echtgenote 2e VIB p. 11-12). Inzake de klacht van uw broer beweerde u dat de politie een onderzoek voerde, maar de belagers niet kon vinden omdat ze geen naam had (CGVS 2e VIB p. 6), terwijl uw echtgenote stelde dat de politie niet reageerde en niet hielp omdat ze niets had om hen te identificeren (CGVS echtgenote 2e VIB p. 9-10). Dergelijke incoherentie zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover op de helling. Bovendien overtuigen de verklaringen van uw echtgenote dat de politie niets gedaan zou hebben omdat uw broer hen geen informatie kon geven over zijn belagers niet, daar een klacht tegen onbekenden ook steeds mogelijk is. Overigens werd de klacht van uw schoonmoeder volgens uw echtgenote wel genoteerd en ging de politie het onderzoeken en uw moeder op de hoogte houden (CGVS echtgenote 2e VIB p. 11), ofschoon deze klacht evenzeer tegen onbekenden werd ingediend, zo blijkt uit de kopie van de aangifte die jullie neerlegden. U stelde tot slot nog dat er corruptie gepleegd werd in de zaak na uw dochters aanranding (CGVS 2e VIB p. 6) doch dit kan u niet concretiseren. U baseert deze uitspraak immers louter op het feit dat uw dochters aanranders pas na een aantal jaar opgepakt werden (CGVS 2e VIB p. 6-7), maar heeft verder geen enkele concrete indicatie van corruptie. Bijgevolg dient besloten te worden dat jullie in Macedonië nog steeds op de nodige bescherming vanwege jullie eigen autoriteiten kunnen rekenen.

Volledigheidshalve kan gewezen worden op de geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit nog steeds blijkt dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen ook anno 2018 nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een staatsprogramma en actieplan ter preventie en bestrijding van corruptie voor de periode 2016-2019, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op voorgaande kan nog steeds gesteld worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

5. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 augustus 2018, voeren zij aan dat de bescherming die zij kunnen bekomen in Macedonië louter theoretisch is en zeker niet van toepassing is op hun familie. Verzoekende partijen lichten toe dat de daders van het seksueel misbruik, en dan in het bijzonder hun familie, verzoekende partijen en hun familie blijven belagen en doodsb bedreigingen uiten. Zo wijzen zij naar een klacht die de schoonmoeder/moeder heeft ingediend bij de politie en het schrijven van de politie. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij drie dreigbrieven hebben gekregen waarin zij met de dood worden bedreigd. Verzoekende partijen argumenteren dat de politie in haar antwoord eigenlijk niets zegt, en de toestand van verzoekende partijen en hun familie nog schrijnender is nu zij behoren tot een minderheid namelijk etnische Egyptenaren.

4.2. Ter ondersteuning van hun vrees en verklaringen hebben verzoekende partijen bij hun vraag tot horen verschillende stukken gevoegd, doch deze vermogen geen ander licht te werpen op de gedane vaststelling dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het schrijven d.d. 22 juni 2018 van verzoeksters moeder, N.B., gericht aan de Macedonische politie om navraag te doen over de stand van zaken naar aanleiding van haar klacht gedaan op 10 oktober 2017 (stukken 1 en 2), betreft een loutere vraag om inlichtingen, niets meer en niets minder. Het antwoordschrijven d.d. 4 juli 2018 van de Macedonische politie (stukken 3 en 4) bevestigt dat N.B. klacht heeft ingediend. Het loutere feit dat de Macedonische politie hierbij geen verdere uitleg geeft noch N.B. inlichtingen verschaft over het lopende strafonderzoek, betekent echter niet dat zij geen onderzoeksdaden voeren en dat zij geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. Zo de Macedonische politie de daders nog niet gevat zouden hebben, kan dit te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer de onbekendheid van de daders, het gebrek aan getuigen, etc. Hieruit kan bezwaarlijk onwil of

onkunde vanwege de autoriteiten worden afgeleid. De vaststelling dat de Macedonische autoriteiten de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vindt overigens bevestiging in het feit dat de aanranders van verzoekende partijen hun dochter intussen opgepakt werden en naar de gevangenis werden gebracht. De brieven d.d. 12 juli 2018 en 23 juli 2018 (stukken 8-11) opgesteld door de advocaat van N.B. waarin bevestigd wordt dat N.B. een verzoek om inlichtingen heeft ingediend bij de Macedonische autoriteiten omtrent de stand van zaken van het strafonderzoek maar dat de autoriteiten geen verdere uitleg heeft gegeven, vermog aan voorgaande geen afbreuk te doen.

De klachtenbrief d.d. 10 oktober 2017 van N.B. naar aanleiding van de dreigbrieven die zij heeft ontvangen (stukken 5 en 6) bevindt zich reeds in het administratief dossier. Zoals in de bestreden correct wordt opgemerkt, toont deze aangifte enkel aan dat de moeder van verzoekster melding maakte van de brieven die zij ontving, maar werpen deze geen ander licht op de bevinding dat de Macedonische autoriteiten redelijke maatregelen nemen tot het bieden van bescherming aan al hun onderdanen.

Het schrijven van de politie van Ohrid d.d. 13 september 2011 en het verslag van de schoolpedagoog d.d. 10 mei 2008 (stukken 12-15), tonen het seksueel misbruik aan waarvan de dochter van verzoekende partijen het slachtoffer is geweest. Deze feiten worden te dezen niet betwist, maar vermogen evenmin een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen met betrekking tot de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Macedonië.

In de inventaris van de bijkomende stukken wordt nog een stuk 7 vermeld, een briefomslag waarin stukken 3 en 5 vervat zaten. De Raad stelt vast dat deze zich niet tussen de overige stukken bevindt. Hoe dan ook, de enveloppe toont enkel aan dat verzoekende partijen post ontvangen hebben. Niets meer en niets minder.

Wat de specifieke situatie zou betreffen van de minderheidsgroep waartoe verzoekende partijen behoren dient te worden vastgesteld dat zij de bevindingen van voormelde beschikking niet ontcrachten of weerleggen met concrete gegevens en elementen: *“De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De algemene situatie in Macedonië voor Macedoniërs van Egyptische origine is niet van die aard om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Op basis van verzoekers hun verklaringen kan echter niet worden besloten dat zij in geval van terugkeer naar Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS